

Легенда про сухе дерево

Віра Вовк

Ісус знов був серед своїх.

— Учителю, — сказала м'яко Марія Магдалина з очима, повними сліз. — Марта чула Твої слова, що сама віра нас не спасе. Що ж спасе нас? — Її слова були оксамитні, як овочі барви арабського золота, що віяли тепло в тиші з густого листя.

— Любов, Маріє, — сказав Ісус.

Тоді Марія Магдалина стрепенулася, як спілий цвіт морелі від вітру.

— Кого ми маємо любити, Вчителю? — спитав другий сопілковий голос пастиря білих овець.

— Ти знаєш, Йоане: тих, що нас не люблять. Ти ж пам'ятаєш Його слова: "Хто мечем воює той умре від меча".

— Любов, — прошептала, мов у чудовім сні, велика грішниця. Тоді піднеслася статуя дівчини в мідянім шоломі, а яким сяяли три лілеї.

— Твоя Мати, Ісусе, дала мені меч. Вона казала мені боротись.

Всі оглянулися на дівчину з мужньо вирізьбленими устами.

Жанна д'Арк!

— Боротися? — прокинулася Марія Магдалина. — Мір'ям казала тобі боротися?

Богородиця всміхнулася нерозгадано-містично.

— Той, що вигнав купців із храму, так велів.

— Ісус? — зойкнула Магдалина. Жанна д'Арк сперлася руками на двосічний меч, як архангел, що боронив входу до раю. Богородиця всміхнулася вишневим цвітом.

— Його права не є людські права. Він їх творить і встановляє. Твоїм завданням була любов, її — помста. Бог більший за них обох.

— А твоїм, Мір'ям?

— Моїм було зоріння.

Тоді припав до Христа юнак, якого Його учні не знали.

— Ісусе, Ти говорив до них словами, і Твоя Мати до них говорила. Ти давав знаки Аронові, Мойсееві й Давидові, й вони знали своє завдання. Але ми, що прийшли пізно по Тобі, для яких Ти мовчиш, що ми знаємо? Одні думають, що Ти спиш і ми є тільки Твоїм сном, другі, що ми спимо і Ти нам снишся. Чому Ти не кидаєш на розбійників своїх блискавиць і не відповідаєш громом на брехню? Чому не значиш дороги правди вогняними стовпами, щоб наша нога не ступала в темряві?

Ісус дивився на нього, повний жалю, і Його отара мовчала. Вкінці промовив Божий Син :

— Мої слова розписані на небі й на землі, але ви сліпі й не знаєте їхнього значення. Усім вони написані, але тільки вибрані будуть читати.

— А сліпі, Ісусе? Як знатимуть вони, що для них написане? Ті, що посуваються вперед непевними кроками, що шукають, доторкаючися предметів по дорозі, що часто

губляться під зорями? Чи Ти їх відкинеш, синів Мартиних? Які будуть Твої жнива, Ісусе Христе?

— Я візьму повний колос і родюче дерево й кину кукіль і сухе дерево у вогонь. О, горе тому, хто неплідний! Горе вам, багатим душею, що розтратили зерно, яке я посіяв, пустими словами, розмазали богомазами, розбренькали богохуллям! Горе вам, що мріяли й не користали зі своєї богоподібності в творчості! Горе вам, яких поривали течії і які не будували там! Горе вам, що ставили вежі не на твердій землі, бо вежі заваляться і вас придавлять.

Блаженний, хто принесе спілий овоч у час збору! Блаженний, хто не є сухим деревом!

Направду, кажу вам, скорше минуться сонце й місяць, як мої слова.

Ісус піднявся, як раннє світло, й стрункі дерева кругом заграли сопілками. За ним пішла біла отара.

Юнак залишився сам зі своїми питаннями...